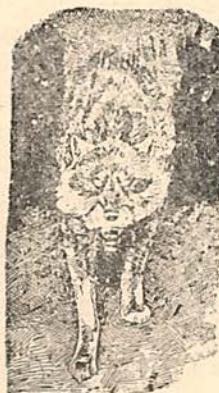

Забрави си рогата,
Бързи крака забрави,
Гласа ѝ се задави.
— Гине, бабо хубава,
Твойта коза гърбава.
Презъ ума ѝ премина,
И така си загина.

На утрото овчари,
Двама, трима другари
На горската поляна
Кръвъ видѣха разлѣна,
И две криви рожета
И четири крачета!....

Елинъ Пелинъ.

Яката шейна

Западниятъ склонъ на хълма се спускаше полегато надолу и опираше въ покрайнините на града. Тамъ мѣстото бѣше заравнено. Малки, схлупени кѫщурки, като поникнали гѣби, се редѣха край хълма. Надолу започваха тѣсни, нечисти и криви улици. Не улици, а сѣкашъ изрѣшени отъ порои мѣста, насыпани съ едри камъни, чакълъ и пѣсъкъ. По тѣхъ едвамъ можеха да се разминатъ двама души. И, не да се разминатъ както трѣбва, ами да си сблѣскатъ раменетѣ.

Всѣка зима, шомъ небето посивѣе и запъплягъ тежки мѣгли, тѣзи улички се разхубавяваха. Тогава едъръ, сипкавъ снѣгъ наваляваше и застилаше камъната и чакъла. Уличкитѣ ставаха равни — гладки, бѣли и чисти. По тѣхъ се вървѣше лесно.

Винаги, следъ обѣдъ, най-крайната, най-стрѣмната уличка, гѣмжеше отъ деща. Малкитѣ, остроноси шейни се плѣзгаха по заледения снѣгъ отъ само себе си. Една двойна диря, широка колкото жабешки скокъ, се бѣше врѣзала въ снѣга. А отъ страна, като стѣжки отъ голѣмо стадо, личаха отпечатъците на безброй токове и ходила.